Pregaria.cat

Entrada

La màquina d'escriure

Per Lluis Salinas el dj., 13/07/2023 - 09:00

De vegades, hi ha records d'aquells que, tot i haver passat molts anys, són ben vius. A mi em passa, per exemple, que molts cops recordo com, quan era petit, mon pare es quedava a la nit, al menjador, treballant amb la màquina d'escriure. Per a mi és un record ple de pau perquè aquell era un moment en el que em sentia segur i tranquil. Recordo com la llum del menjador es colava per les escletxes de la porta i evitava que la foscor més negra de la nit ho omplís tot. A més, escoltar el meu pare teclejant m'anunciava que ell era allà pel que pogués passar. El monstre que hi havia a sota del meu llit segur que no s'atrevia a sortir.

Van anar passant els anys i a casa va arribar un ordinador, i amb l'ordinador van arribar els primers treballs que vaig haver de presentar a màquina. Eren els primers anys de l'ESO i tot era novetat. Feia anys que havia deixat de tenir por d'aquell monstre que havia viscut a sota del meu llit, però van començar a venir altres neguits. Un d'ells, el recordo molt bé, era el d'enfrontar-me a un full en blanc... però no perquè no sabés què escriure, sinó perquè escrivia tan a poc a poc que tardava una eternitat fins que no omplia una simple cara. No sabia on eren les lletres, com posar la mà...

Avui, tot això ja ha passat. Ara, el que em passa és que no recordo com s'escrivia amb la mà. I penso en aquells dies que sentia el "clec, clec, clec" de les tecles de la màquina d'escriure al menjador. I penso, també, en el suplici d'haver d'escriure un simple paràgraf amb l'ordinador. I penso en com em costa, de vegades pregar. Tinc la mateixa sensació que tenia quan era davant l'ordinador després de que em demanessin els primers treballs a l'ESO.

Serà que em falta perspectiva? Suposo. Igual que quan em pensava que era impossible escriure a màquina un paràgraf en menys de mitja hora. Ara bé, el que sembla segur és que el que em falta és la quotidianitat d'estar "només" pregant. Igual que fa ja vint-i-cinc anys em faltava la quotidianitat d'escriure una i altra vegada en un teclat.